

L'any del tauró no s'acaba

Handbol. El triomf a Còrdova en el debut a plata permet al Sarrià allargar la ratxa de mig any sense perdre, amb l'excepció del 17-18 en la supercopa

“Són d'extrem, de joc posicional”, diu Nitu Pórtulas (1990), autor del primer gol del Sarrià a plata (0-1). I del segon (1-2), dissabte a Còrdova (21-22). Un resultat que allarga la ratxa triomfal de l'equip, que va pujar de categoria havent perdut només quatre partits, els dos darrers al febrer (a la Roca (29-23) i al març (a Sant Cugat 27-25), sis mesos abans del debut en la segona categoria estatal. Des de llavors, l'equip només ha perdut en la semifinal de la supercopa, amb el Fraikin Granollers d'Asobal (17-18) i en el darrer segon. “Ens va sobtar que els àrbitres no xiuessin la falta i encara més jugant a fora. I en Guiti no s'ho va pensar dos cops: va tirar la pilota a quasi nou metres de l'altra porteria i en Roc va fer el gol”, recorda Nitu sobre el desenllaç en el debut, amb el gol de Segarra, al contraatac i quan els locals tenien possessió després de temps mort.

L'any del tauró es va instaurar amb el primer lloc del Sarrià en la lliga, l'ascens a Avilés amb tres triomfs en tres partits i el títol de copa amb un altre tres de tres –la final a casa amb els roquerols, amb els quals ja havien perdut en la primera volta 26-27–. El millor resultat del club a nivell de base, el subcampionat estatal infantil, era el colofó d'un any que, passat l'estiu, no s'acaba. “No em compensa i tant de bo hi hagués pogut anar, però no van ser tres partits i prou, sinó, com aquell qui diu, els set anys que portàvem treballant amb els joves: en Pere, en Martí, l'Arnau, en Mariscal... Porten anys al primer equip i al final, picant pedra, s'ha pogut aconseguir”, afirma l'extrem de l'UES, que amb aquesta encadena 25 temporades jugant al club de la seva vida –des que tenia 4 anys– i que per motius laborals no va poder anar a la fase d'ascens.

“L'estil de joc que teníem i el que ha portat en Salva Puig són gairebé idèntics al que estem treballant des de fa anys amb en Josep Espar: ràpid, organitzat i amb les coses clares”, exposa l'extrem, en referència la identitat que els ha dut a la categoria de plata i a guanyar-hi en el debut. Pórtulas reconeix que l'equip està llançat i que, tot i els cinc fitxatges i el relleu a la banqueta de Salva Puig per Pere Coll, conservar el nucli dur de l'equip en manté l'essència: “La il·lusió de la categoria, encara que hagi canviat l'entrenador, i que tots estiguem molt contents amb ell, hi fa molt. És la cosa més important, l'empenta que necessites. Som els mateixos, amb en Popi, que ja havia estat amb nosaltres.”

“Des que vam sortir de Sarrià que hi havia nervis, però quan vam arribar al vestidor vam dir que era un partit com qualsevol altre, d'una categoria més, però que és handbol i no canvia res”, recorda un dels dos jugadors de la plantilla que ja eren a la fase d'ascens al Palau-sacosta el 2011 juntament amb Josep Ballester. “Va ser molt diferent, l'època que hi havia en Balmes i gent que cobrava i els de tota la vida no vam veure un duro... Però recordaré tota la vida que érem un equip, no hi havia mals rotllos perquè un cobrava més o feia menys”, sentència Pórtulas, que reivindica aquell ascens malgrat que no es fes efectiu després: “Som gent d'aquí, del poble, i de tota la vida de l'handbol. Ho fèiem per nosaltres. Llàstima que no hi hagués el pressupost.”

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 18-09-2019, Pàgina 14

Font del document:

<http://www.lesportiudecatalunya.cat/mes-esport/article/1666773-l-any-del-tauro-no-s-acaba.html>